

žuje se zejména »dodržování zákonů a nařízení«, jakož i »snaha po odstranění zlořádu ve veřejné správě.« Slovy těmi není označen jako chráněný zájem veřejný zájem veřejnosti dovědět se o oněch zlořádech, nýbrž zájem občanstva na řádném vedení veřejné správy a na odstranění vyskytnuvších se zlořádů. Podobně má občanstvo zájem na tom, by porušení zákonů a nařízení došla náležitá odvěť, a zájem ten chrání se i pokáráním nastavších porušení před veřejností. Za zájem veřejný považuje se výslovně »hájení společných zájmů jednotlivých národností«. Vlajka republiky Československé požívá ochrany § 20 zákona na ochranu republiky čís. 50/23. Byla-li slovním výrokem potupena, má veřejnost zájem na odkrytí nešvaru a nepřístojnosti takové. Řeší-li tedy rozsudek kmetského soudu otázku, zda šlo v souzeném případě o veřejný zájem, kladně, není výrok ten mylným. Zmateční stížnost ostatně sama se hořejšími vývody poráží. Neboť soukromý obžalobce jest vrchním průvodčím československých státních drah, tedy osobou ve veřejné službě státní, a má tudíž i podle samé zmateční stížnosti veřejnost, nanejvýš správa Č. S. D. zájem na odkrytí způsobu, jak si zaměstnanec čsl. státního podniku počíná proti čsl. státní vlajce. Zmatečnosti podle čís. 4 § 281 tr. ř. dovolává se stížnost bezdůvodně. Neboť v neprospěch obžalobcův nebylo již usnesení, připouštějící svědky navrhované obžalovaným na důkaz pravdy nebo pravděpodobnosti, ani výsledků svědků těch, nýbrž způsob, jak soud hodnotil okolnosti dosvědčené těmito svědky pro závěr o důkazu pravděpodobnosti podle § 4 zák. čís. 124/24. Přezkoumání správnosti tohoto hodnocení přičítá se však zásadě § 258 tr. ř. o volnosti soudcovských úvah skutkových, protože jde o ocenění průvodní moci výsledků hlavního přelíčení. Stanovisku rozsudku, že veřejná mluva o skutku může poukazovati k tomu, že skutek se stal, a může sesílit věrohodnost osob dosvědčivších obžalovanému skutek ten, nelze vytknouti právní mylnost. Jest proto zmateční stížnost v celém obsahu neodůvodněna a byla proto podle § 288 odst. první tr. ř. zavržena.

Výrok o útratách odůvodněn jest ustanoveními § 390, odst. druhý tr. ř.

Čís. 3475.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

K naplnění skutkové podstaty přečinu zlehčování podle § 27 zákona se vyžaduje, by bylo dokázáno: a) že údaje o poměrech podniku byly objektivně nepravdivé a způsobily poškození podnik; b) že údaje o poměrech podniku byly obžalovaným učiněny za účelem soutěže, t. j. že údaje směřovaly k tomu, by pozice zlehčovaného podniku v soutěži byla seslabena, a že údaje ty byly k tomu i způsobily; c) že si obžalovaný byl vědom nepravdivosti údajů a jich způsobivosti poškození zlehčovaného podniku.

Třebas byla dodávka již pravoplatně zadána, jest přece možno, by následkem zlehčování podniku dodavatelova objednatel ustoupil od smlouvy. Právní vázanost objednatele nikterak nevylučuje poškození podniku dodavatelova.

Pokud jde o pojem soutěže s hlediska § 27 zákona, dále o způsobilost zlehčujících údajů, zhoršiti postavení zlehčovaného podniku v soutěži a poškoditi tento podnik a o posouzení pachatelova úmyslu tomu odpovídajícího, nelze přihlížeti jen k soutěži o určitou dodávku a k možnosti poškození ztrátou této dodávky, nýbrž jest přihlédnouti i k jiným budoucím dodávkám, jakož i k tomu, že podnikatel může býti poškozen již tím, že se zlehčováním podryvá důvěra jeho zákazníků a že místo hladkého vyřízení dodávky jest po případě nucen nastoupiti cestu sporu.

S hlediska § 27 zák. nežádá se po subjektivní stránce, by pachatel byl přímo přesvědčen o nepravdivosti svých údajů, nýbrž stačí, zjistí-li se, že si aspoň uvědomil možnost, že jeho údaje nejsou pravdivé, a přes to jednal, nesjednav si jistoty a že by ho nebylo od jednání odvrátilo ani nabyté přesvědčení o nepravdivosti údajů jím učiněných nebo rozšiřovaných (*dolus eventualis*).

V § 27 zák. není obžalovanému uloženo, by tvrdil a dokázal jisté skutečnosti vylučující jeho vinu (trestnost), zejména pravdivost neb aspoň t. zv. pravděpodobnost závadných tvrzení.

Pokud lze v trestním řízení mluvit o průvodním břemenu.

S hlediska § 262 tr. ř. jest bez významu, že se výroky, uvedené v obžalobě, nekryjí zúplna a doslovně s výroky, jak je zjistil nalézací soud.

(Rozh. ze dne 8. května 1929, Zm II 45/29.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 17. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zlehčování podle § 27 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. o nekalé soutěži, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 5, 8, 9 a), 10 § 281 tr. ř. S hlediska důvodu čís. 8 § 281 tr. ř. vytýká stížnost v I. oddílu svých vývodů, že se nekryjí výrok obžaloby a závadný výrok rozsudkem podle svědectví Františka K-a při hlavním přelíčení za prokázaný vzatý, totiž: »Nedodá Vám to za ty peníze. Chci viset, když Vám dodá pec tak, jak Vám to N. řekl. Vy tomu nerozumíte, a nastaví Vám takových čapáků, jak se to stalo ve V., kde musili vytahovati roury ven, jelikož firma tam dala staré železo. Všude mají ostudy. V H. je zase rozpraskaná pec« — a že nejsou totožny ani co do doslovu ani co do obsahu, že totiž soud nemá prokázaným zažalovaný výrok obžalovaného. »že firma D. nemá peněz na železo a jiný potřebný materiál, že neumí ani postaviti pec, jelikož tomu nerozumí, a že všechno, co je postaveno od firmy D. nestojí za nic«, že však soud přes to celý výrok, jak jej vzal za prokázaný, pojímá pod obžalobu, zejména nezažalovaný výrok obžalovaného »všude mají ostudy« jakožto pouhou obměnu výroku sice

zažalovaného, leč prokázaným nepřijatého »co je postaveno od firmy D. nestojí za nic«. Zmateční stížnost vytýká, že soud vzal za prokázaný výrok »všude mají ostudy«, různý od zažalovaného výroku, původně nezažalovaný, ani později rozšířenou obžalobou nestíhaný, a že tím soud porušil předpisy § 263 tr. ř. (o jiném, novém skutku) a § 267 tr. ř. (o zákazu překročení obžaloby), čímž prý rozsudek trpí zmatečností podle § 281 čís. 8 tr. ř. Zmateční stížnost není v právu. Předmětem obžaloby jest podle § 207 odst. druhý čís. 2 tr. ř. konkrétně označený určitý skutek. Nalézacímu soudu jest plně zůstaveno, by, oceniv volně výsledky veškerého průvodního řízení (§ 258 tr. ř.), zjistil skutečný průběh dotyčné události; tedy, by zjistil u verbálního deliktu, o nějž tu jde, trestný výrok, výklad jeho smyslu, jakož i to, co pachatel chtěl vyjádřiti svými slovy, aby vše to zjistil úplně samostatně a zcela neodvisle od údajů obžaloby, a by, položiv takto za základ výrok jím za prokázaný vzatý, prozkoumal jej ve všech závažných směrech tak, aby pak rozsudkem odpověděl na otázku viny a otázku kvalifikace trestného činu. Jest tedy s hledika § 262 tr. ř. bezvýznamno, že se výroky, uvedené v obžalobě, nekryjí zúplna a doslovně s výroky, jak je zjistil nalézací soud. Výroky tyto, byť textově ne zcela kongruentní, jsou a zůstanou oním určitým faktem, projevem, základem, z něhož vzešel též trestný výsledek, což jest rozhodné pro totožnost výroku daného v obžalobu s výrokem, o němž rozsudkem uznáno. Ve shora líčeném postupu nalézacího soudu, zjišťujícím skutečný projev obžalovaného, nebylo překročení obžaloby ve smyslu § 267 tr. ř., rozsudek nejde proti předpisům §§ 263, 267 tr. ř. dále než obžaloba, zmatečnosti podle čís. 8 § 281 tr. ř. tu nebylo, zmateční stížnost v tomto bodě není důvodna.

V druhém oddílu svých vývodů dovolává se stížnost paušálně důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a) § 281 tr. ř., činíc rozsudku výtky různého obsahu. Stížnost byla jen z části shledána důvodnou. Přečinu zlehčování podle § 27 zákona čís. 111/1927 sb. z. a n. se dopouští, kdo za účelem soutěže učiní nebo rozšiřuje o poměrech podniku údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé a způsobilé poškoditi tento podnik. Aby byla naplněna skutková podstata tohoto přečinu, musí býti dokázáno, a) že údaje, o poměrech podniku žalující firmy byly objektivně nepravdivé a způsobilé poškoditi podnik, b) že údaje o poměrech podniku byly obžalovaným učiněny »za účelem soutěže«, t. j. že údaje směřovaly k tomu, by posice zlehčovaného podniku v soutěži byla zeslabena, a že údaje ty byly k tomu i způsobilé, c) že si obžalovaný byl vědom nepravdivosti údajů a jich způsobilosti poškoditi zlehčovaný podnik. Pokud jde o náležitost uvedenou pod a), soud první stolice zjišťuje sice, že některé pece dodané soukromou obžalobkyní měly závady a že se ve dvou případech zákazníci domáhali náhrady soudně, a to úspěšně. Soud zjišťuje však dále podrobně, že tvrzení i úsudek obžalovaného toho doslovu a dosahu, jak bez vykročení z mezí obžaloby byly zjištěny, jsou objektivně nepravdivé. Tento výrok se týká otázky skutkové, kterou nalézací soud řeší podle svého přesvědčení, získaného podle § 258 tr. ř. volným uvažováním výsledků všech provedených důkazů, a lze mu proto po zákonu odporovati jen dokazováním některého z formálních důvodů zmatečnosti, nikoli však pouhým popíráním a tvrzením pravého opaku. Jako

zákonitě provedení zmateční stížnosti přichází proto v souzeném případě v úvahu jen výtky, že si odporují výroky rozsudku na straně 4 v odstavcích 1 a 4 a že z toho důvodu rozsudek je zmatečným podle čis. 5 § 281 tr. ř. Než této výtce nelze přiznati oprávnění. V odstavci 1 na str. 4 rozsudek zjišťuje, že tvrzení obžalovaného, že soukromá obžalobkyně dodala Janu K-ému pekařskou pec a použila k ní starých rour již upotřebených, není objektivně pravdivé, jak to na str. 3 v předposl. odstavci rozsudek blíže odůvodňuje. V odstavci 4 (vlastně 5) obírá se rozsudek stránkou subjektivní: měl-li totiž obžalovaný dostatečné důvody, aby se ono tvrzení mohlo považovati za pravdivé, pokud se týče zda tu byly takové důvody. Rozsudek přisvědčuje k této otázce ve dvou případech, z nichž jeden se týká tvrzení obžalovaného, že žalující firma dodala Janu K-ému pec a upotřebila částečně starých rour. Pojme-li se správně smysl těchto, třeba ne zcela jasně stylisovaných vývodů rozsudkových, jde v rozsudku o posouzení téhož případu (Jana K-ého) se dvou podstatně různých hledisek, a nelze proto mluvit o závažném vnitřním rozporu, jenž by rozsudek činil zmatečným podle čis. 5 § 281 tr. ř. Jiných formálních výtek zmateční stížnost v onom směru neuplatňuje. Pokud se stížnost snaží svými vývody dovoditi, že se obžalovanému podařil úplně důkaz, že svědci K., Kl., Ř., M. a S. obdrželi od firmy O. F. D. méněcenné zboží, a že údaje obžalovaného byly objektivně správné v každém jednotlivém případě, brojí jen nepřipustně proti formálně bezvadnému a proto jak pro zmateční stížnost tak i pro zrušovací soud závaznému (§ 288 čis. 3 tr. ř.) zjištění nalézacího soudu o objektivní nepravdivosti zjištěných údajů obžalovaného, neprovádí však po zákonu žádného z důvodů zmatečnosti v § 281 tr. ř. výčetmo uvedených.

Stížnost není v právu ani, pokud — a to zřejmě s hlediska důvodu čis. 9 a) § 281 tr. ř. — tvrdí dále, že jednání obžalovaného nemohlo býti a ani nebylo způsobilým seslabiti posici soukromé obžalobkyně v soutěži, protože šlo o jediný, ojedinělý obchod, kde soutěž netrvá déle než do okamžiku, kdy jest zadána objednávka, o kterou se uchází více firem. V tomto okamžiku přestává prý možnost seslabení posice jedné firmy a zlepšení posice firmy druhé. Soutěž prý přestala zadáním a nikoliv teprve uskutečněním dodávky, jak předpokládá rozsudek. Z toho stížnost dovozuje, že se souzené údaje obžalovaného nemohly státi za účelem soutěže a že nebyly způsobilé poškoditi žalující firmu, poněvadž objednávka byla již dojednána a žalující firma mohla objednatele soudně donutiti k dodržení ujednané smlouvy. Napadený rozsudek předpokládá po skutkové stránce, aniž by tento předpoklad zmateční stížnost napadla, že František K. již před tím v roce 1927 objednal u obžalovaného jako zástupce firmy »V.« první pec, že však později s této objednávkou sešlo, že obžalovaný po té znovu vyjednával s Františkem K-em o dodávku parní pece od jiné firmy, že však k objednávce nedošlo a že obžalovaný, zvědév, že K. objednal pec u žalující firmy, chtěl svými výroky Františka K. odvrátiti od této objednávky a zachrániti zákazníka pro svou firmu. Za tohoto stavu věci nelze napadenému rozsudku důvodně vytýkati právní omyl ve směru uplatňovaném zmateční stížností. Neboť, i kdyby bylo lze, pokud se hledí jen k soutěži o konkrétní do-

dávku, přisvědčiti zmateční stížnosti, že v takových případech končívá poctivá soutěž zpravidla, jakmile dodávka byla právoplaně zadána, je tu přece — a to je důležité právě s hlediska nekale soutěže — vždy a to až do uskutečnění dodávky možnost odvrátiti objednatele od podniku, u něhož tento již objednal, a získati ho pro podnik jiný, po případě i pachatelův, není-li zákazník nepřístupný úsilí, nesoucímu se k naznačenému cíli. S touto možností nutno počítati tím spíše, poněvadž, jak známo, co do oprávnění ustoupiti od objednávky (storno) jsou v obchodních kruzích namnoze rozšířeny názory, jež se snad neshodují ve všem úplně s příslušnými předpisy práva soukromého (obchodního), které však mohou přispěti k tomu, by objednatel zrušil objednávku, bera raději na sebe risiko případného sporu, než by stál ve smlouvě dodavateli, k němuž právě v důsledku zlehčování pozbyl důvěry. Také v souzeném případě napadený rozsudek skutkově předpokládá, že František K. na základě sdělení obžalovaného přece jen zakolísal a že by asi nebylo mnoho scházelo, by od objednávky u firmy D. ustoupil. Právní vázanost objednatele ujednanou smlouvou nevyklučuje nijak poškození dotčeného podniku, a to ani přímé poškození majetkové ujitím dodávky, když dodavatel ať již z toho či onoho důvodu nechce dokročiti žalobou na objednatele, jenž zrušil objednávku, nebo nechce podstoupiti risiko soudní rozepře. Námitka zmateční stížnosti neobstojí tudíž ani tehdy, když se při zkoumání její důvodnosti vychází z úzkého výkladu, jež příslušným zákonným pojmům (»za účelem soutěže«, »způsobitost poškoditi«) dává sám stěžovatel. Ale k tomu přistupuje ještě další úvaha, že nelze, pokud jde o pojem soutěže s hlediska § 27 cit. zákona, dále o způsobitost zlehčujících údajů, zhoršiti postavení zlehčovaného podniku v soutěži a poškoditi tento podnik, a o posouzení pachatelova úmyslu tomu odpovídajícího, přihlížeti jen k soutěži o určitou jednotlivou dodávku a k možnosti poškození ztrátou této dodávky, jak činí zmateční stížnost. Účel soutěže vztahuje se též k jiným dodávkám budoucím a účinky podobného zlehčování, jaké bylo v souzeném případě zjištěno, nelze libovolně omeziti na jednotlivý případ. Dále jest si uvědomiti, že pozice podniku v soutěži může býti zhoršena a podnikatel může býti poškozen také již tím, že se zlehčováním podrývá důvěra jeho zákazníků a že místo hladkého vyřízení dodávky jest po případě nucen nastoupiti cestu sporu.

Za to však nelze stížnosti upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodů čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud způsobem formálně vadným a nevyhovujícím správnému výkladu zákona řešil otázku, zda právem lze tvrditi, že si byl obžalovaný též po subjektivní stránce vědom nepravdivosti svých skutkových údajů a úsudků, o nichž napadený rozsudek zjišťuje, že objektivně pravdivé nebyly. Tu nutno především si uvědomiti, co zákon chtěl vyjádřiti slovy: »... o nichž ví, že jsou nepravdivé«. V tomto směru soud zrušovací dospěl k závěru, že slova »o nichž ví« v § 27 zákona proti nekale soutěži mají stejný smysl a význam, jaký stálá judikatura přikládá pojmu vědomosti zásahu do práva původcovského, známkového nebo patentního, t. j., že trestný čin, upravený v tomto §, není sice činem kulposním, nýbrž činem úmyslným, že však, by byl naplněn pojmový znak vědomosti o nepravdivosti údajů,

vyžadovaný ke skutkové podstatě zažalovaného přečinu po stránce subjektivní, stačí i *dolus eventualis*. Nežádá se tudíž, by pachatel byl přímo přesvědčen o nepravdivosti svých údajů, nýbrž stačí, zjistí-li se, že si aspoň uvědomil možnost, že jeho údaje nejsou pravdivé, a přes to jednal, nezjednav si jistoty, a že by ho nebylo od jednání odvrátilo ani nabyté přesvědčení o nepravdivosti údajů jím učiněných nebo rozšiřovaných. (Srov. rozhodnutí čí. 2225, 2352, 2383, 2813, 2912, 2920 sb. n. s. Dále Rosenthal, Wettbewerbsgesetz, str. 332, pozn. 3.; Weimann-Walden, Die Gesetzgebung gegen den unlauteren Wettbewerb, str. 29; Walden, Erläuterungen zum Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb, str. 100). Zkoumají-li se s tohoto hlediska důvody napadeného rozsudku, je zřejmo, že nalézací soud postupem formálně vadným a právně pochybeným dospěl k závěru, že si obžalovaný uvědomil a znal nepravdivost svých údajů. Rozsudek formuluje především otázku tak, že se ke skutkové podstatě zažalovaného přečinu v subjektivním směru vyžaduje, by si pachatel byl vědom nepravdivosti údajů, při čemž prý nejde o to, jak se domnívá obhajoba, koho stihá břímě důkazní, nýbrž jde prý jen o to, zdali (obžalovaný) měl dostatečné důvody, by se tvrzení mohlo považovati za pravdivé a úsudek za oprávněný. Obíraje se touto otázkou, usuzuje rozsudek, že tu jsou (správně se stanoviska rozsudku, »že tu byly«) nedostatečné důvody, by se mohlo pokládati za pravdivé tvrzení obžalovaného, že žalující firma dodala Janu K-ému ve V. pec a upotřebila částečně starých rour, a jeho další tvrzení, že pec žalující firmou jednomu zákazníkovi dodaná je rozpraskaná. Rozsudek pokračuje, že se však nemůže za pravdivé pokládati tvrzení obžalovaného (správně se stanoviska rozsudku: že tu byly nebo že obžalovaný měl dostatečné důvody, by se mohlo, pokud se týče snad by obžalovaný mohl za pravdivé pokládati tvrzení), že žalující firma má všude ostudy, naopak prý je viditelné, že obžalovaný dva případy, jež vedly k soudnímu jednání, zgeneralisoval, aniž pro to měl dostatečné důvody, poněvadž šlo jen o případy ojedinělé. Dále rozsudek praví, že výsledek průvodního řízení neposkytuje dostatečného podkladu ani, by se mohl pokládati za odůvodněný úsudek obžalovaného o úplné nesolidnosti žalující firmy. Proto prý soud nenabyl přesvědčení, že obžalovaný jednal bezelstně, nýbrž byl toho přesvědčení, že obžalovaný svůj odsuzující a firmu D. zlehčující úsudek pronesl z konkurenční zášti a v rozmrzení, že se mu dříve ujednaný obchod z Františkem K-em nepodařil, tudíž i ve vědomí, že jeho údaje jsou nepravdivé. Z toho je patrné, že se nalézací soud, řeše otázku subjektivního zavinění obžalovaného, neřídil správnými hledisky právními, jak byla nahoře vyložena, nýbrž že pojal věc tak, jakoby šlo o důkaz po způsobu t. zv. důkazu pravděpodobnosti při trestných činech proti bezpečnosti cti (§ 490 tr. zák., § 4 tiskové novely). Tento způsob uvažování jest od základu pochybený a nevystihuje jádro věci. Neboť nejde o to, jak první soud neprávem za to má, zda obžalovaný své tvrzení a svůj úsudek mohl důvodně míti za pravdivé, nýbrž jde o zjištění, zda obžalovaný jednal vědomě v tom smyslu, jak předpokládá skutková podstata přečinu podle § 27 zákona proti nekalé soutěži ve směru subjektivním, t. j. zda učinil závadné údaje buď jsa přímo přesvědčen o jejich nepravdivosti, nebo zda lze mu v tomto směru přičítati k vině

aspoň *dolus eventualis* ve smyslu nahoře vyloženém. Otázku, zda tomu tak jest či nikoliv, lze ovšem řešiti jen činností usuzovací podle zjištěných skutečností vnějších, podle pŕtahů, z nichž možno usouditi na vnitřní stav vědomí, a v tomto směru mají zajisté význam i okolnosti, na něž poukazuje soud nalézací, jenže soud neuvažoval o nich se správného hlediska a nedospěl z nich tudíž k logickému závěru náležitě odůvodněnému. V úvahách rozsudku o tom, zda obžalovaný mohl své tvrzení důvodně pokládati za pravdivé, nelze shledati logické odůvodnění zjišťovacího výroku, že obžalovaný pronesl závadné skutkové údaje a úsudky u vědomí, že jsou nepravdivé. Zda obžalovaný vědomě neprávem zgeneralisoval ojedinělé případy vyskytnuvších se závad, rozsudek blíže nezjišťuje, a ani neodůvodňuje, ačkoli vzhledem k povaze případu bylo zajisté potřebí podrobných úvah o subjektivní stránce zažalovaného skutku a zevrubného odůvodnění příslušných závěrů. Pokud pak soud v důvodech rozsudku praví, že nenabyl přesvědčení, že obžalovaný jednal bezelstně, což jest jedinou větou v dotyčné stati důvodů, která by mohla nasvědčovati správnému pojetí otázky, o niž tu jde, jest i toto odůvodnění úplně zvráceno těsnou spojitostí s tím, co hned následuje, že totiž soud nabyl přesvědčení, že obžalovaný svůj odsuzující a firmu D. zlehčující úsudek pronesl z konkurenční zášti a v rozmrzení, že se mu dříve ujednaný obchod s Františkem K-em nepodařil, tudíž i ve vědomí, že jeho údaje jsou nepravdivé. Neboť tu nalézací soud úplně přehlíží, že z uvedených pohnutek, totiž z konkurenční zášti a v rozmrzení mohou býti proneseny i údaje, jež pachatel pokládá za pravdivé, takže z této okolnosti nelze o sobě ještě logicky dovoditi pachatelovo vědomí o nepravdivosti údajů. Tím padá celé odůvodnění onoho výroku a dosavadní kladné zjištění rozsudku v tomto směru je tudíž nejen zbudováno na mylném výkladu a použití zákona co do pojmu vědomosti, vyžadované ke skutkové podstatě § 27 zákona proti nekalé soutěži, nýbrž nejsou po této stránce v rozsudku ani uvedeny důvody, jež by mohly obstáti před zákony logického myšlení, takže rozsudek trpí v tomto směru též nedostatkem logických důvodů, což se rovná naprostému nedostatku odůvodnění a činí rozsudek zmatečným podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Vzhledem k vylíčenému postupu nalézacího soudu, jenž uvádí sice v rozsudku, že nezáleží na tom, koho stihá břemeno důkazu ale v zápleť přece jen postupuje podobně, jakoby tu šlo o t. zv. důkaz pravděpodobnosti, a vzhledem k námitkám zmateční stížnosti touže otázkou se obírajícím, že bylo úkolem soukromého obžalobce dokázati všechny objektivní i subjektivní náležitosti zažalovaného přečinu, že však soukromý obžalobce důkazů těch nepodal, nýbrž že soud nalézací celou skutkovou podstatu zjistil jen na základě důkazů, nabídnutých a provedených obžalovaným, — jest podotknouti ještě toto : Zmateční stížnost má pravdu potud, že v § 27 zákona proti nekalé soutěži nejde o jeden z těch případů, kde trestní právo hmotné ukládá obviněnému, by tvrdil a dokázal jisté skutečnosti vylučující jeho vinu (trestnost), zejména pravdivost neb aspoň t. zv. pravděpodobnost závadných tvrzení (§§ 490, 491 tr. zák., § 4 tiskové novely; srov. též § 10 zákona proti nekalé soutěži »pokud nedokáže jejich pravdivost«). Ale z toho plyne jen, že tu nastupují povšechné zásady trestního řádu, jenž nezná formální bře-

meno průvodní, což platí i v řízení konaném k obžalobě soukromé. Hledíc k zásadě oficiálnosti a pravdy materiální nedokazují ani v takovém trestním řízení toliko strany, naopak soud sám z povinnosti úřední se musí starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité. Ovšem soud nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu, a proto bude arcíť obžalobci záležeti na tom, by byl proveden důkaz obžalovací. Stejný zájem má však i obžalovaný na tom, by byly provedeny důkazy vývodní. Jen v tomto smyslu lze v trestním řízení mluvit o (materiálním, faktickém) břemenu průvodním. Jinak je však soud oprávněn pokud se týče též povinnen, by provedl potřebné důkazy, ať již byly nabídnuty tou či onou stranou nebo stranami vůbec nabídnuty nebyly, a by pak, uváživ volně podle § 258 tr. ř. veškeré výsledky průvodního řízení, učinil potřebná zjištění skutková. Při tom může soud použiti i průvodů, které souvisejí s osobou obžalovaného a jeho zodpovídáním se, vždyť i osoba obžalovaného může soudu poskytnouti důkazy proti němu svědčící, jako při zkoušce písma a podobně. Pro shora doličené zmatky podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. bylo vyhověti zmateční stížnosti, napadený rozsudek zrušiti a podle § 288 čís. 1 a 3 tr. ř. věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Na nalézacím soudě bude, by, řídě se právními hledisky tuto naznačenými, pečlivě zjistil a uvážil všechny okolnosti, z nichž možno dospěti k bezpečnému závěru o tom, zda se obžalovaný též po subjektivní stránce dopustil trestného činu za vinu mu dávaného, a by zejména i své závěry této otázky se týkající řádně odůvodnil způsobem vyhovujícím náležitostem § 270 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3476.

I zločin podle § 81 tr. zák. může býti spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Podmíněné odsouzení lze povolit, je-li patrné, že trestný čin nekoření v povaze nebo v názorech pachatelových, nýbrž znamená jen okolnostmi přivoděné vybočení z mezí řádného života.

(Rozh. ze dne 10. května 1929, Zm I 658/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 18. září 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem § 312 tr. zák., a nevyhověl odvolání obžalovaného, tomuto z těchto

důvodů:

Odvolání obžalovaného napadá výrok o ztrátě práva volebního a výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu. Je v tom i onom směru bezdůvodno. Odvolatel se mylí, máje za to, že zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. nemůže býti spáchán z pohnutky nízké a ne-